שידור

צל"ש

בלי שמאלץ

לאיתן אירן על כתבתו על מישפחת השבוי **רפי חזן**, שתיארה את חוויית המישפחת בלי שמאלץ וסנטימנטליות מתקתקה. כתבה זו בלטה בין הכתבות רבות על פרשת השבויים. שאחרות מהן התעלו מעל לרמה הכללית, לפחות בדבקות לאמירת האמת. לא פעם בלטו מראיינים בשאלות מטופשות ומרגיזות. אדברך־כלל החומר הטלוויזיוני על יום השיחרור ההדדי יכול לשמש חומר־רקע למחקרים רבים. למשל: ההבדל בין קבלת־הפנים הסוערת שנערכה לשבויים הישראליים ובין קבלת־הפנים המאופקת שנערכה לחוזרי־אנצאר על־ידי נשותיהם, הוריהם וילדיהם. או: השפלת המשוחררים הערביים בדרכם מן הכלא, שכאילו נועדה להזריק להם זריקה אחרונה של שינאה בטרם הישלחם לחופשי. במאורעות כאלה יכולה הטלוויזיה למלא תפקיד חיוני בעיני הציבור — והיא אכן עשתה זאת, במסירות ובדבקות כפי שעשה גם הרדיו.

אגב, הכתבה עם רפי חזן נקטעה באמצע

כתב אירן
מישפט באמצע

המישפט. ברגע שעמד להביע דיעה חיובית על אש"ף.

פרס על המוקד

לעורך מבט, **יעקב אחימאיר**, על תוכנית מוקד המוקלטת, שבה ריאיין, ביחד עם עמיתו **ניסים מישעל**, את מנהיג האופוזיציה **שימעון פרס**. ראיון זה, שבלט בקשיחותו לעומת הראיון, שבוע קודם לכן, עם ראש־הממשלה **יצחק שמיר**, התמקד בעיקרו בעירעור מעמדו של פרס כמועמד מיפלגת־העובדה לראשות־הממשלה. במהלך הראיון יצא פרס כמה פעמים מכליו, ביקש את המראיינים לעבור לשאלה הבאה, כאשר השאלות מול פני האומה העלו את חמתו של פרס. גם גילויי העולם הזה על האפשרות שנשיא־המדינה לשעבר, **יצחק נבון**, עשוי להתמודד על מקומו של פרס, יצרו רושם בעיני הציבור שמנהיג האופוזיציה מועלה על המוקד.

לקראת סיום הראיון הוצג אחד האבסורדים של הפוליטיקה הישראלית. כאשר שאלו המראיינים את פרס על עמדתו לגבי החימוש הגרעיני במרחב, יצא פרס נגד חימוש קטלני שכזה, תוך שהתעלם מהעובדה, כי בתקופה שבה כיהן כמנכ"ל משרד־הביטחון וכסגן שר־הביטחון בשנות ה־50 ובראשית ה־60, בנקודה זו הוכיחו המראיינים חולשה, כאשר השאלה המתבקשת, בנושא זה, לא נשאלה.

היום של מחרתיים

הלהיט האחרון בעולם־הטלוויזיה של העולם המערבי הוא סירטה של חברת אן־בי־סי האמריקאית הבוקר שלמחרת. המתאר תוצאות של התקפה גרעינית של העיר קאנזאס־סיטי בארצות־הברית.

למחרת הקרנת התוכנית באמריקה מחוץ־לחוף ריווחו הכתבים הישראליים בארצות־הברית שהטלוויזיה הישראלית עומדת לרכוש אותה להקרנה.

אלא שהטלוויזיה הישראלית אינה מתכוונת לרכוש בשלב זה את הסרט. הפירסום על כוונתה הוא תוצאה של שאלה בטלקס לבירור מחיר הסרט ולא לרכישתו. השאלה לא הובנה כהלכה במחלקת ההפצה של חברת אן־בי־סי.

אין זה סוד שהטלוויזיה הישראלית אינה רוכשת סרטים חדשים בעלי תפוצה עולמית. זו הסיבה, למשל, לכך שבשבוע שעבר, במלאת 20 שנה להרצחו של הנשיא ג'ון קנדי, היתה הטלוויזיה הישראלית אחת מתחנות־השידור המעטות שלא שידרה את הסידרה החדשה על הנשיא קנדי. הטלוויזיה רוכשת רק עותקים משומשים מיד שניה (עותקים מהדפסה משומשת, שכבר שודרו) במחיר מוזל, בתאריך־הקרנה מאוחר, כדי לחסוך בהוצאות.

מחיר הקרנת הבוקר שלמחרת הוא 20 אלף דולר (כ־1,8 מיליון שקל) ואין בכוונת הנהלת הטלוויזיה, לשלם סכום זה עבור הקרנת סרט אחד.

למרות איכות הסרטים הזולים, המאוחרים והמשומשים, שהטלוויזיה מקרינה למשלמי־האגרה שלה, החליט הוועד המנהל של רשות־השידור, בשבוע שעבר, לקבוע תוספת אגרת טלוויזיה בסך 580 ש'. אחד מכבירי העובדים בטלוויזיה קבע: „אם הטלוויזיה אינה מקרינה עכשיו את הבוקר שלמחרת, היא הופכת את עצמה לטלוויזיה של קבצנים, תמורת אגרה של עשירים".

מאחורי המירקע

משבר „מבט"

בשיחות שערוך מנהל הטלוויזיה, **טוביה סער**, עם מקורביו, הוא שב ומעורר את „מילכור קרפין" שבו הוא מצוי.

בעוד תקופת־זמן קצרה עומד להתכנס הוועד־המנהל של רשות־השידור, לאשר או לא לאשר סופית את מינויו של קרפין כעורך מבט. בוועד־המנהל עשוייה להתגבש חזית רחבה של מתנגדים, כאשר הבולטים בהם, המישנה ליו"ר **מיכה ינון** (בגלל סידרה של כתבות „אנטי־דתיות" ששודרה בטלוויזיה), **אהובה מדין, אהרון פאפי** ושאר נציגי הליכוד המגדירים את הקו־הדיווחי של קרפין כ„סיגנון מערכי".

מרכיב נוסף ב„מילכור קרפין" נוגע בסידרת איומי־התפטרות, שהטיח קרפין בתקופת־הניסיון שלו בתפקיד. הדברים נגעו לשאלות שבהן אין הסכמה בין קרפין לממונים עליו.

הסיבה האחרונה: הקרע במבט. כאשר ניסה קרפין לפטר את **יורם רונן** מתפקידו כראש הרוכנה (דסק) המדינית.

בשיחות הנערכות בצמרת רשות־השידור מועלים ארבעה שמות של מועמדים לתפקיד. **שימעון טסלר**, העומד לשוב בקרוב מעמדת־לונדון, **יאיר אלוני**, ששימש בעבר כמנהל חטיבת החדשות של קול ישראל, **יורם רונן** ועורך כותרת לילה, **דן רביב**.

גורם נוסף העשוי לזרז את ההחלטה בנושא: אווירת־המשבר הפוקדת את מערכת מבט.

פורום דהיישה

הישיבה האחרונה של פורום החדשות עסקה ברוב זמנה בנזיפה של מנכ"ל רשות־השידור **יוסף** („טומי") **לפיד** בחטיבת החדשות של קול ישראל, שדיווחה על מסיבת־עיתונאים של הוועד לסולידאריות עם אוניברסיטת בירזית. נושא המסיבה: ההתרחשויות במחנה־הפליטים דהיישה.

לפיד אמר לאנשי הרדיו, בנימה נוזפת: „מה אתם נותנים להם זמן־שידור... מי זה **אבי עוז**?"

יומיים קודם לכן, בישיבת הוועד־המנהל, שאל נציג המערך **ישראל פלג**: „כמה פעמים הופיע האזרח רפול בטלוויזיה?" ונענה על־ידי מנהל הטלוויזיה, **טוביה סער**: „... הכתבה האחרונה בהשבוע - יומן אירועים שודרה מכיוון שהוקמה תנועה חדשה, שנקראת 'צומת' וזהו אירוע חדשותי והטלוויזיה חייבת להתייחס אליו, כמו שהיא מתייחס לפעולות 'שלום עכשיו' ו'גוש אמונים' שאף הן אינו מיוצגות בכנסת..."

סער לא הסביר מדוע לא סיקרה הטלוויזיה את הקמת המיפלגה החדשה „אלטרנטיבה".

אבסורד „דימוקרטי"

מצב אבסורדי: בישיבה האחרונה של הכנסת הנוכחית נערכת השבעת הממשלה שנועדה למשול בימי הכנסת הבאה.

אבסורד כזה עשוי להתרחש בחודש מארס ברשות־השידור. בעוד השר־הממונה על הרשות, שר־החינוך־והתרבות **זבולון המר**, יערוך את רשימת מינוייו לתפקידי החברים במליאת רשות־השידור, וחברי הוועד־המנהל החדש (מהוועד־המנהל הישן יישאר רק **מיכה ינון**, נציג המפד"ל, שהשר המר עומד למנותו כיו"ר, במקומו של הפרופ' **ראובן ירון**, למרות שהמפד"ל מייצגים פחות מ־5% באוכלוסיה), תמנה המליאה הנוכחית, בשיתוף פעולה עם הוועד המנהל הנוכחי, את המנכ"ל הבא של רשות־השידור, או שתאריך את מינויו של המנכ"ל הנוכחי, **יוסף לפיד**.

את האבסורד הדמוקרטי הזה ניתן יהיה

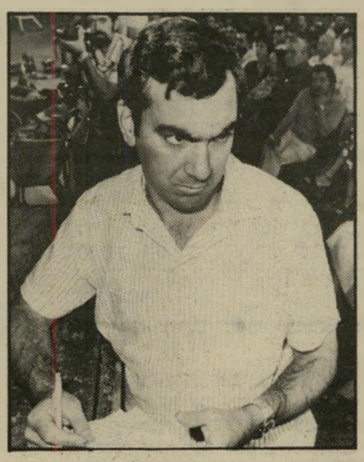

כתב מישעל
כאשר המערך יגיע לשילטון...

להקריע בטלוויזיה־הלימודית, במיסגרת שיעורי־האזרחות.

מישעל על הכוונת

מזה כמה חודשים עובר חתול שחור בין ראשי מיפלגת־העבודה, ובעיקר שימעון פרס, לבין הכתב לענייני מיפלגות של הטלוויזיה, **ניסים מישעל**.

מקורביו של פרס טוענים שמישעל מתאנה בכול הזדמנות אפשרית לפרס, באמצעות שאלות פרובוקטיביות והצגת נושאים שאינם נראים לפרס.

השיא בא, לדעת אנשי־המערך, בתוכנית מוקד האחרונה (ראה לעיל).

כמה ממקורביו של פרס הבהירו, אחרי התוכנית, שאם המערך יגיע לממשלה בבחירות, או דרך ממשלת־אחדות־לאומית, יהיה מישעל הראשון מעובדי הטלוויזיה שיימצא על הכוונת שלהם.

מאחורי המיקרופון

נגד הקיצוצים

איום חסר־תקדים בתולדות קול ישראל הציג ועד־העובדים של התחנה מול הכוונה של הנהלת רשות־השידור לקצץ קיצוץ משמעותי במיכסת השעות הנוספות של עובדי הרדיו.

בחוור שהפיץ הוועד ברדיו, הוא מזהיר את הנהלת רשות־השידור שכל פגיעה משמעותית במיכסת השעות הנוספות יביא להשבתת כל רשתות־השידור של קול ישראל.

„משבר הסוני" חוזר

זה נשמע כמו אגדה לילדים מפגרים: אחרי שכתבי הרדיו ניהלו במשך שנים רבות מאבק טכנאי קול ישראל כדי לבטל את הצמדת הטכנאים לכתבים בשטח ולהביא לחלוקת מכשירי סוני לכתבים, הביא המישנה־למנכ"ל הרשות, **נחמן רון**, הצעה שאיפשרה לטכנאים להסכים לשינוי עמדתם.

אלא שכן צצה התנגדות מכיוון בלתי־צפוי: כתבי הרדיו. עכשיו טוענים כתבי־הרדיו שהפעלת הסוני על־ידם היא שינוי במעמדם, המצריך תוספת־שכר בהתאם.

„במחנה" פאר

פיטוריו של עורך במחנה אחרי פירסום הדו"ח על האסון בצור החזירו לחדשות את מנהלת מחלקת־התוכניות של גלי־צה"ל, **עדנה פאר**.

פאר, הנהנית מחסות־לא־ברורה של הרמטכ"ל **משה לוי**, ממשיכה לקבל שכר כמנהלת מחלקת־התוכניות בגל"ץ, למרות שמפקד התחנה, אלוף־משנה **רון בן־ישי**, עובר שעות נוספות כדי לטפל בניהול מחלקת התוכניות של התחנה.

פיטורי עורך במחנה יצרו הזדמנות לפיתרון

בעייה פאר
פיתרון סופי

סופי של פרשת עדנה פאר: הפקדתה על שבועון המטכ"ל.

הרמטכ"ל טרם נענה להצעת יועציו ברוח זו.

פסקול

פורת + גילעדי?

ידיעות שפורסמו במדור זה, שהתייחסו לקידומו המתוכנן של **חנן עזרן** בידי מנהל חטיבת־החדשות של הטלוויזיה, **יאיר שטרן**, תחילה כעורך־מישנה של מבט והלאה כעורך מבט, הוכחשו בידי שטרן. כאשר נשאל שטרן לסיבה שהביאה את עזרן להתגורר בירושלים, השיב: „הוא יכול להתגורר בכל מקום בארץ־ישראל! אבל אין זה מעיד על כוונה לקידומו..." ●● על האפשרות שיועץ ראש־הממשלה לענייני־תיקשורת לשעבר, **אורי פורת**, עשוי להתמנות כמנכ"ל הבא של רשות־השידור, מצטרפת שמועה הטוענת בעקשנות שפורת מתעתד להביא איתו את **אלכס גילעדי** לתפקיד מנהל־הטלוויזיה.

קווים אל הלא־כלום

באחרונה קיבלה רשות־השידור ממישרד־התיקשורת, בקשה לתשלום 200 מיליון שקל עבור הטלפונים של הרשות וקווי־השידור השונים.

בדיקה שערכה הנהלה גילתה שקיימים עשרות קווים שאינם ברשותה, ושהיא נאלצת לשלם את הוצאותיהם ורמי־השימוש שלהם.

בולטים ביניהם שלושה קווי־טלפון לשידור־ישיר, שהותקנו לפני יותר משלוש שנים במלון אכדיה עבור שיחות האוטונומיה עם מצריים. הרשות אינה משתמשת כהם מאז תום השיחות.

עכשיו מתכוונת רשות־השידור לתבוע ממישרד־התיקשורת את החזר הוצאות השימוש בקווים אלה ובקווים האחרים שאינם בשימוש, בתוספת של ריבית הצמדה.